

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2022 r.  
sprawy **A. G.**,  
skazanego za popełnienie przestępstw z art. 207 § 1 k.k. i innych,  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,  
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie,  
z dnia 11 kwietnia 2022 r., sygn. akt IV Ka 159/22,  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Oświęcimiu,  
z dnia 17 listopada 2021 r., sygn. akt II K 379/21

### **p o s t a n o w i ł**

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **obciążyć skazanego A. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Oświęcimiu wyrokiem z dnia 17 listopada 2021 r., sygn. akt II K 379/21, uznał oskarżonego A. G. za winnego popełnienia szczegółowo opisanych w tym wyroku przestępstw:

1. z art. 207 § 1 k.k. i art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I.A wyroku);

2. z art. 191 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności (pkt I.B wyroku).
3. z art. 216 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka wynosi 10 złotych (pkt VI wyroku).

Kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I.A oraz I.B Sąd I instancji na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył, orzekając karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (pkt IX wyroku).

Ponadto tym samym wyrokiem Sąd I instancji orzekł wobec oskarżonego A. G.:

- na podstawie art. 41 a § 1 i 4 k.k. zakaz kontaktowania się z A. A. oraz zakaz zbliżania się do ww. pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów, na okres 8 lat od uprawomocnienia się wyroku (pkt II wyroku);
- na podstawie art. 46 § 2 k.k. w zw. z czynem opisanym w punkcie I.A wyroku środek kompensacyjny w postaci nawiązki płatnej na rzecz A. A. w wysokości 3000 zł (pkt III wyroku);
- na podstawie art. 46 § 2 k.k. w zw. z czynem opisanym w punkcie I.B wyroku środek kompensacyjny w postaci nawiązki płatnej na rzecz A. A. w wysokości 2000 zł (pkt IV wyroku);
- na podstawie art. 46 § 2 k.k. w zw. z czynem opisanym w punkcie VI wyroku środek kompensacyjny w postaci nawiązki płatnej na rzecz pokrzywdzonej G. K. w wysokości 1000 zł (pkt VII wyroku).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Oświęcimiu wniósł obrońca oskarżonego A. G., zaskarżając go w całości, zarzucając mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych. Podnosząc powyższe, szczegółowo opisane w apelacji zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. G. od zarzucanych mu czynów.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł ponadto oskarżony A. G., zaskarżając go w całości.

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2022 r., sygn. akt IV Ka 159/22, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego A. G., zaskarżając go w części, tj. pkt I w zakresie, w jakim utrzymał w mocy pkt I.A wyroku Sądu I instancji, zarzucając:

„1. inne rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to odnośnie czynu opisanego w pkt I.A wyroku Sądu Rejonowego w Oświęcimiu z dnia 17 listopada 2021 r. (sygn. akt: II K 379/21):

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz 4 k.p.k.
- poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji, uznanie przez Sąd odwoławczy, iż Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w zgodzie z zasadą swobodnej oceny dowodów, podczas gdy ocena ta była dowolna, dokonana bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego oraz bez uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a przejawiające się w odmowie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego A. G., które są konsekwentne i stanowcze, przy jednoczesnym oparciu się na zeznaniach pokrzywdzonej A. A., które to zeznania są sprzeczne, pokrzywdzona miała problemy z nadużywaniem alkoholu (co zostało potwierdzone przez szereg świadków), a jak ustalił Sąd I instancji, ewidentnie kłamała w kwestii narkotyków, oraz wybiórczą ocenę zeznań pokrzywdzonej: pominięcie, że przyznała ona, że miały miejsce kłótnie i awantury oraz że reagowała ona złością;

a ponadto;

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak wskazania, z jakich przyczyn apelujący nie zdołał skutecznie podważyć prawidłowości przedmiotowej oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, brak wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności wskazanych w środku odwoławczym, w tym uznanie, że z materiału dowodowego nie wynika, że relacje między stronami cechowały wzajemne

wyzwiska; brak odniesienia się do okoliczności wynikających z zeznań świadków: P. K., J. S., Z. M., M. W., E. K., Z. K., K. I., M. S.;

2. w konsekwencji powyższych uchybień przepisów prawa procesowego błędnie ustalono, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynów przypisanych w pkt I.A wyroku Sądu Rejonowego w Oświęcimiu z dnia 17 listopada 2021 r. (sygn. akt: II K 379/21)".

Stawiając powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części i przekazanie właściwemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Krakowie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. ze względu na jej oczywistą bezzasadność.

Zarzuty postawione przez skarżącego nie zasługiwały na uwzględnienie. W pierwszej kolejności należy wskazać, że zdaniem obrońcy skazanego A. G. w sprawie doszło do naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zakresie nieprawidłowej kontroli odwoławczej zawartych w apelacji zarzutów obrazy art. 4, 7 oraz 410 k.p.k. Należy jednak już na wstępie zauważyć, że o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można twierdzić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, natomiast o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. wówczas, gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, a więc wtedy, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2021 r., sygn. akt V KK 73/21).

Tymczasem po analizie wyroku Sądu odwoławczego należy przyjąć, że Sąd ten w sposób prawidłowy dokonał kontroli instancyjnej wyroku Sądu I instancji. Po pierwsze, Sąd Okręgowy w Krakowie nie pominął żadnego z zarzutów, o czym przekonuje uzasadnienie na s. 4-7, gdzie podlegały weryfikacji zarzuty obrazy art. 4, art. 7 oraz art. 410 k.p.k. podnoszone w apelacji skarżącego. Po drugie, uzasadnienie Sądu odwoławczego w kwestionowanym zakresie należy uznać za

kompletne, szczegółowe oraz pozbawione braków. Sąd II instancji wyjaśnił bowiem, z jakiego powodu ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy w Oświęcimiu mieściła się w granicach swobody, o której mowa w art. 7 k.p.k., w szczególności nawiązując do wyjaśnień oskarżonego A. G. oraz zestawiając zeznania pokrzywdzonej oraz wskazanych w uzasadnieniu świadków. Sąd odwoławczy wskazał również na brak zależności pomiędzy incydentalnym spożywaniem alkoholu przez pokrzywdzoną a wiarygodnością jej zeznań. W uzasadnieniu wyjaśniono również, z jakiego powodu w sprawie nie doszło do naruszenia art. 410 k.p.k., w szczególności wykazując, że uznanie niektórych dowodów za niewiarygodne musi prowadzić do ich pominięcia w procesie dokonywania ustaleń faktycznych.

Tymczasem w kasacji obrońca koncentruje się *de facto* na ocenie materiału dowodowego w sprawie. Choć w uzasadnieniu skarżący zastrzega, że zarzuca obrazę przepisów postępowania, to w istocie jednak kasacja okazała się próbą odmiennego spojrzenia na zgromadzone w sprawie dowody. Należy bowiem zauważyć, że obrońca skazanego A. G. usiłował ponowić argument z apelacji, zgodnie z którym nie powinno się uwzględnąć zeznań pokrzywdzonej ze względu na jej pozostawanie pod wpływem alkoholu w czasie zarzucanych skazanemu czynów. W dalszej kolejności skarżący przywoływał niektóre dowody mające wykazać, że pokrzywdzona „inicjowała awantury” oraz nie wynika, by pokrzywdzona była osobą niemogącą przeciwstawić się oskarżonemu”. Powyższe rozumowanie, a także stwierdzenie, że „nie sposób przyjąć, w oparciu o całokształt zebranego materiału dowodowego, że tylko oskarżony był inicjatorem i agresorem w czasie kłótni między nim a pokrzywdzoną”, stanowią dowód, że skarżący jedynie polemizuje z ustalonym stanem faktycznym. Tego zaś w świetle art. 523 § 1 k.p.k. nie mógł uczynić. W kasacji zabrakło jakichkolwiek argumentów przemawiających za tezą o nieprawidłowej kontroli instancyjnej. W szczególności nie może o tym świadczyć sam fakt, że Sąd odwoławczy uznał materiał dowodowy w sprawie jako ustalony prawidłowo. Na marginesie należy dodatkowo zaznaczyć, że obrońca postawił zarzuty kasacyjne niekonsekwentnie, skarżąc wyrok Sądu odwoławczego jedynie w zakresie czynu przypisanego sprawcy wyrokiem Sądu I instancji w punkcie I.A. Kontrola Sądu odwoławczego dotyczyła zaś zarzucanej wyrokowi Sądu I instancji

obraży art. 4, art. 7 i art. 410 k.p.k. również co do czynu opisanego w punkcie I.B. Jest to niezrozumiałe o tyle, że kontrola odwoławcza w przypadku obu zarzutów opierała się na tych samych argumentach zawartych w apelacji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

**Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.**

[as]

I.n